

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 28. grudna 1888.

List 52.

Božič v Rimu.

(Dalje.)

Sicer so svečeniki te cerkve (Marije D. Velike ali Snežnice) že tihe ss. maše opolnoči začeli opravljati tu pri zapertih vratih in so jih ob 5ih v jutro opravili; od te ure pa do jedne popoldan so opravljali brez nehanja pri vsih mnogih oltarjih v baziliki drugi svečeniki, osobito svečeniki-romarji iz vseh pokrajin zemlje. Cerkevni verli pevci bili so sedaj nameščeni po nalašč zato postavljenem koru v kapeli Najsvetejšega. Ko pri prvi sv. maši zapoje kardinal „Slavo,“ „Glorijo,“ jo pevci povzamejo tako ginljivo in nebeško vzvišeno, da so vernim svetega veselja in navdušenja solze zalivale oči. Tako umetno in svetemu dnevu primerno so „Glorijo“ peli, da se mi je zdelo: nebeški dvorovi zveličanih so se sedaj na zemljo približali. To petje mi je duh, serce in tudi telo tako prešinilo in prevzelo, da več nisem čutil svetá solzne doline — ne telesne téže in slabosti; — duh se mi je vtopil in plaval v morju rajske slave, sladkosti, mirú in neopisljive blagosti. — O, ko bi le ne bil več mogel nazaj iz tega raja vrniti se v pregnanstvo sveta in teže méssa, srečen bil bi na veke. — Glorija pri tej sv. maši pela se je $\frac{3}{4}$ ure. Kardinal in svečenstvo so čakali sedé, verni pa stojé, vsi bili so vzvišeno zamišljeni. — Ali zdelo se je, da terpelo je le trenutek. Nikdar še takega petja nisem slišal, niti sem imel pojim o njem.

Po doveršeni pontifikalni prvi božični sv. maši odidejo kardinal in zorna ali druga božična slovesna sv. maša se začne pred svetimi jaslami. Po tej sv. maši se péva prva cerkvena molitvena ura (Prim). Potem se zopet v slovesni procesiji prenesó sv. jaslice iz kapele Najsvetejšega v veliko prezbiterijo in postavijo se na glavni papežev oltar pod nebesom. Sedaj začne se pevati tretja cerkvena ura (Terc). Na to dojde tretji kardinal in tretja božična pontifikalna sv. maša se začne. Po tej sv. maši se poje šesta in deveta molitvena ura in slavna božična dopoldanja služba Božja, ki se začne ob 5ih v jutro in brez presledka terpi do poli jednaste predpoldnem. Mislite si verlo svečeništvo in kanonike te bazilike, koliko truda jih stane to; vsaki je opravil tri sv. maše že pred 5tými v jutro, potem pa vedno pevana služba Božja redoma, ali brez prenehanja skozi 5 $\frac{1}{2}$ ure časa. Na tisuče vernih bilo je obhajanih v

baziliki ta sveti dan. Prejel sem prav pri pravih sv. jaslích Njega, ki je v betlehemski štalici ležal v njih, — presv. Dete Jezusa, Boga — človeka — Zveličarja našega — novorojenega Kralja mirú in večne slave. Ljudstvo rimsko in verni narodi iz vseh okrajin zemeljskega okroga, ki so došli v Rim zaradi zlate maše sv. Očeta Leona XIII, trumoma hitijo celi Sveti dan v to baziliko, k slavnim jaslícam, prvi zibelki nebeškega kralja na zemlji.

Ob 11ih pred poldnem prišel sem iz bazilike čudovito na duši poživljen, miren in vesel. Ali osel moj se začne glasiti; spomnim se, da sem še na svetu, da imam še posvetno telo z mnozimi sitnostmi in potrebami; ta oslić bil je jako lačen, — ali kje mu hrane dobiti? Ta dan bi pa še rad kaj boljšega okusil. — Znal je dobro in ni pozabil, da vsako leto na Sveti dan je s čim boljim se pogostil. —

Idem od sv. Marije Velike po ulicah rimskih proti Araceli. Iz hiš, palač in gostilnic vdarja v nos prijetni duh boljših in izbranejših jedil, — tudi moj „osel“ ima dober vonj, sline se m. cedé. Pa ženem ga le mimo in naprej, če prav nekako otožen prihaja. — Mislim, kako bi ga prevaril, da je kaj dobrega jedel in bi se umiril in zadovolil. Ženem ga v pekarno, — kupim za 10 centezimov vsednjega kruha poverhu namazanega z oljem in potresenega s suhim grozdjićem; premalo je bilo; še za 10 cent. mu ga položim. — Lačna kožica v želodcu se je vtolažila; kupim mu še dve čaši vina in veliki obed bil je opravljen, in oslić vesel in zadovoljen, da je hvaležnosti solze ronil iz očés. Doista ni bilo dobre juhice, ne potvice, niti klobasice; ipak še nikoli nisem bil tako mirno in vzvišeno vesel, kakor ta sveti božični dan v Rimu, bolj nego marsikdo pri izverstvo in bogato obložení mizi naj boljših jedil, — zatoraj: Slava Bogu na višavah!

Popoldne bil sem pri slovesnih cerkveno-redovnih večernicah v slavnem in čudovito milostnem svetišću Device Marije na Araceli. V tej cerkvi je naj večja in naj lepša sv. božična predstava ali betlehemske jaslice v Rimu. Cerkev Araceli je glavna cerkev prvega reda sv. Očeta Frančiška v svetem mestu (sedaj od lačnih tujcev ugrabljena). Kakor je sv. Frančišek posebno pobožnost gojil do presv. Deteta Jezusa in je začetnik mile in pobožne naprave božičnih betlehemskih jaslí; tako tudi njegovi redovni sinovi in hčere še dandanes gojijo to napravo božičnih jaslí, osobito pa v Rimu.

cerkvi Araceli. Sveti božični dan in vso njegovo osmino je v tej cerkvi veliki shod in slovesne službe Božje v slavo novorojenega Kralja Boga — človeka — Kristusa — Gospoda.

O času rimskega cesarja Avgusta in mnogo let po tem bil je tu najslavnejši poganski tempelj, najvišjega malika Rimljanov, Jupitra. Ko se je Kristus rodil v Betlehemu, so se tisto blaženo noč prikazala čudežna znamenja tudi v poganskem Rimu. Rimljani s cesarjem vred začudeni in osupnjeni, ipak nekako veseli, so drug drugega, pa tudi modrijane, vedeže in zvezdoglede povpraševali, kaj vse to pomenjuje in pomeni? — A nikdo ne zna tega tolmačiti.

Živela je pa isti čas v Rimu poganska, toda čista devica, zvana Sibila. — Njo vprašajo cesar in starešine. Reče jim: Vidim lepo Mater, ktera je čista Devica, rodila je hebrejsko Dete, ktero je Sin Božji. — Ko bode postal velik, bode vse poganske tempelje in malike poderl, zavergel in razdjal. Cesar in starešini se prestrašijo in se posvetujejo. — Postavijo v tempelj malika Jupitra na Kapitoliju oltar, posvečen Devici-Materi in njenemu Sinu — ter ga imenujejo „Ara-Coeli,“ to je: oltar nebeški. Sedaj je tam staroslavna bazilika prvega reda frančiškanskega, posvečena blaženi Devici Mariji. V tej baziliki pri vhodu v zakristijo je kapela, kjer se hrani čudežni kip „Santissimo Bambino“ — presv. Dete. Ta kip ima slavno zgodovino. Po njem je Božja vsemogočnost storila neštene čudeže in podelila velike milosti in dobrote. Vse popisati, treba bilo bi velike knjižice. — K bolnikom na dom ga vozijo v enakem vozu in s toliko častjo, kakor nekdanj sv. očeta papeža.

Ta kip je iz lesa izrezljal pobožni redovnik iz I. reda. Frančiška Seraf. Podoba je nebeško lepa, ganljiva; ljubezen, milost in modrost božja sije z obličja. Ta čudežni kip je izpostavljen sv. božični dan in vso osmino v jaslicah. Te jaslice so v skalnati podzemeljski štalici pri betlehemu, po livadah okoli pasejo se ovce in goveda, v pravo kožo oblečene, pastirji, sv. Jožef, Marija Devica, kipovi lepi, človeške velikosti, vsi v pravo tkaninsko obleko oblečeni. Nad štalico je lepo jasno nebo, v rajskem sijanju Bog Oče, obdan od devet redov angeljev; roke derži razprostrate nad Detetom, jedino-rojenim Sinom Svojim; v večni ljubezni Ga gleda v nizkosti in revščini človeški, v terdih jaslicah, na prosti slami ležečega.

Ta velelepa, zanimiva, spodbudljiva in milo-ljubka predstava rojstva Boga našega Jezusa Kristusa je tako versko-zgodovinsko in naravno vpodobljena, da se človek pravoverni težko loči od nje; sto in sto svetih misli, navdajanj, pobožnih čutov mu vzbujuje; napeljuje ga na tehtno, koristno in duha oživljajoče premišljevanje Boga včlovečenega — večno Modrost in Ljubezen v človeški podobi — v telesu ubozega deteta — in na vse dogodbe in okoliščine pri sv. rojstvu Zveličarja našega.

Osobito pa dušo in serce z milostjo prešinja pogled na čudovito podobo (kip) il Ss. Bambino, sv. Dete, ki na pravi slami v jaslicah leži. Kdor želi drugekrat to čudovito Dete viditi, mora v zakristiji prositi, in za to določeni čast. oče frančiškan ga pokažejo. Shranjen je v krasni omari na oltarju v lepi kapeli pri zakristiji.

V stranski ladiji cerkve, nasproti betlehemske štalice, je napravljen oder, na katerem 10–14 letni otroci imajo govore in slavo presv. Detetu Jezusu. — Nekatere reči so se mi zdele preveč „laške.“ No, naj bi že bilo, ko bi samo dečki govorili. — Ali popne se na oder deklica in pridiguje. — kar ni prav nič dostojno. — Ljudstvo se moti s tem, kratkočasi, tudi smeji in šali, glasno govori in šundrá, in to v cerkvi, v tako slavnem, svetem in milostnem kraju, kakor je „Araceli.“ — Tudi

v to veličastito svetišče v trumah prihajajo Rimljani in drugi narodi božične dni počastit nebeško Dete Jezusa in njegovo deviško Mater Marijo. O, Ara-coeli! ti milostno in slavno svetišče, že pri rojstvu Kristusovem odločeno brezmadežni Devici Mariji in njenemu Božjemu Sinu Jezusu! Istina je, da v tej cerkvi človeka še posebno napolnuje neko sveto, dobrodejno veselje in mir. Tu zamore se iskreno, skesano in zaupljivo moliti in premišljevati; pa tudi mnoge in velike milosti, dobrote in darove zadobiti. Nič se ne naveličam v tem svetišču biti — še in še ga obiščem in vedno na novo ga še želim.

(Konec nasl.)

Certice iz Srbije.

(Katoličan med serbskimi nekatoličani.)

(Dalje.)

Zemljišča v Srbiji niso razkosana; osobito možki rod ostane na jedni isti rodovinski zemlji in posestvu. Vsaka obitelj (družina) ima mnogo zemljišča v travnikih, pašnikih, njivah, slivnikih in šumah. Redijo mnogo goved, ovac, tudi konj, osobito mnogo pa prašičev. Tudi imajo dobre vinograde. Naj večje ravno polje, ki obrodi obilno pšenice, je Mačva; ta delj Srbije se razprostira od Šabca na sever do Save, proti zahodu do reke Drinje, na jug pa do gorovja Cernika. Zapomni si, blagi čitatelj, ta opis je še iz časa, ko je Srbija bila knježevina, iz leta po zadnji serbsko-turški vojski. Vsaki Serb od 16. do 60. leta je vojak. Vojaško orožje imajo po doméh. Vojniške vaje imajo 2–3krat v letu. Živež jim nosijo in vozijo od domov. Gosposke je prav malo. Vsako selo ima svojega predstojnika, ki se zove „kmet“; ta pobira od hiše do hiše državni davek, „porez.“ Ta davek je od glave človeške, pa le oženjenih, 1 dukat, to je, 5 gld. naših na leto. Od zemljišč ni davka. Zendarmerijo, financijo in policijo zveršujejo seljaki sami. Vse tožbe, razravnave in obravnave, kakor tudi kazni, do naj večjih, obavlja občinski predstojnik s svetovalci sam. Za vojsko se po selih pobira živež, seno in slama, živina in žito. Stanovanja so priprosta, obleka večji del vsa domačega dela in pridelka. Ljubezu med narodom je v istini bratovska; vse ide drug drugemu brezplačno v pomoč; ako bi se, kedaj komu dogodilo, da nima denarja za davek, zložijo sosedi za njega. Za živino dobijo mnogo denarja od tergovcev. Iz tega izvira blagostanje. Ni hranilnic, pa tudi ni dolgovi. Kar sem skusil deželá, nisem našel tako čverstega, hrabrega, bratskega, veselega in zadovoljnega naroda in bival med njim, pa tudi ne splošno tako mirnega in dobro-blagotnega življenja. Mnogo več imajo zapovedanih praznikov, mnogo svetih še sami prostovoljno svetkujejo; vendar ni tiste revščine, kakor pri nas. Postov imajo mnogo in dolzi, silo strogih; vendar je narod čil in zdrav; čverst in bister. Nikjer nisem zapazil tolike razuzdanosti, nenravnosti in zapravljalivosti, kakor se to nahaja med nami, mili Slovenci, tako obširno.

Skoro vsaki popoldan proti večeru trobi se v rog in kliče vse gazde v občinsko hišo na „sastanak“ (shod). Tu se jim naznanijo vsa delovanja in vkrepi vlade in druge potrebne reči; tu se vse potrebno in koristno posvetuje in določuje i. t. d. V notranji in vnanji politiki, v narodnem položaju in smislu je vsaki seljački gazda bolje izveden, nego drugod mnogi teržani in meščani. Proti veri, cerkvi in bogoslužnim delom ne čuje se nikjer, tudi ne po kerčmah, govoriti, šale iz takovih reči napravljati, zaničevati in zasmehovati, ger-

čiti in psovati; kaj takega znajo le po tuji oliki spačeni naši liberalci.

Stariši in vsi stareji se prav serčno lepo spoštujejo in častijo. Nad mladino se strogo čuje. Mladenštvo in deklišstvo je v lepem, pravem deviškem cvetu. Ljubezni do dece, rodbine, bližnjega in naroda je prav iskrena. Prijateljstvo istinito in zvesto. Pobratimstvo pa preseže skoraj vse (ko se dva še posebej prijateljsko pobratita). Pobratim dá svoje življenje in imetje za pobratima; vse, žalost in veselje sočutno drug drugemu čuti in prenaša; z nežno, pravo, čisto in pošteno ljubeznijo se ljubita pobratima in skerbata drug drugemu za blagor, odvratajeta in čujeta drug drugega od zla i. t. d. Kaj je pobratimstvo in kako se napravi, je že tudi v slovenskih knjigah opisano; skoraj gotovo, dragi slovenski čitatelj, si tudi ti že to čul in čital, ter kaj veš o tem. Le toliko naj omenim, da prav postavno pobratimstvo se v cerkvi med molitvami svečenika stori in blagoslovi; potem pa tudi pri svetovni gosposki potrdi in v knjigo zapiše.

Kadar se v Srbiji dva srečata, je prvi pozdrav: „Pomoz Bog, brate!“ odzdrav: „Bože pomози, brate!“ „Kamo, ako Bog dade?“ „V Biograd, v Kojaževac itd., ako dade Bog;“ je odgovor.

Kadargod Serbin čuje cerkveni zvon zvoniti, se odkrije in se prekriža.

Ponosni so na svoj narod, čast in veljavo. Neki mladenec ni prav rad opravil težavnega posla po očetovem naročilu, in se je čez to nalogo nekoliko mermraje pri materi potožil. Ali mati ga bistro pogleda in resno reče: „Sinko, je-li si ti Serbin, ali nesi!“ Mladenec je kar molčé šel na oni posel in ga je verlo doveršil.

(Dalje nasl.)

„Potepuh pa nočem biti!“

Leto in dan je, kar je prišel v celico necega kapucina mož. Dlje časa že je ta človek zanemarjal svoje verske dolžnosti, ter ni nič več hodil v cerkev, ni prejemal svetih zakramentov, dasiravno je bil katoliško zrejen. Mladostne strasti, slabi zgledi zadušili so dobro seme, katero so bili stariši vsejali v njegovo serecé. Konečno je prišlo tako daleč z njim, da je živel bolj po pogansko, kot po kristjansko, dasiravno je bilo njegovo ime zapisano v kerstnih bukvah.

Berž ko je stopil v celico, naznanil je terdni sklep poboljšati se, ter pokleknil, da bi se spovedal. Nato ga je redovnik poskušal: „Kaj vas je vendar pripeljalo k temu srečnemu sklepu?“ vpraša pater. Morebiti pridiga o štirih poslednjih rečéh, katera je bila predvčeranjem v naši cerkvi. — „Ne, oče!“ — „Ali morebiti zgled vaših prijateljev, ki so v tolikem številu prišli poslušat to pridigo?“ — „Ne.“ — „Ali vas je ne mara vaša žena zopet pridobila za Boga?“ — „Ne, tudi to ne, dasiravno je Reza zgled domače kreposti, jaz sem ponosen nanjo.“ — „Kaj pa tedaj? Ali vas je kaka nesreča zavrnila v naročje svete cerkve?“ — „Ne, pater. — Sam sem se spreobrnul. Že nekoliko časa sem opazoval svoje obližje, in videl sem, da vsi, kateri se obernejo proč od cerkve, postanejo malovredni potepuhi. H takim ljudem se pa nočem šteti; prosim tedaj, ljubi pater, da me spoveste.“ („Wander.“)

Blago, srečno, veselo novo leto vsim dopisnikom, naročnikom in prijateljem „Zgodnje Danice“!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Skerb za mladino.) Poslanec Pfeifer je v deržavnem zboru 12. dec. med pohvalo govoril, kako naj bi se do časa skerbela za šolsko mladino, da bi se pozneje dobili čversti vojaki (bile so na versti vojaške zadeve), in če se je pri tem kaj zamudilo in so mnogi ostali šibki in bolehní, naj bi se preložile naborne dolžnosti od 20. do 21. leta. Opomnil je, da silo veliko šolarjev opoldan ostane brez gorkega kosila. V planinskih krajih, in po raztresenih hišah, imajo otroci dolgo pot do šole, gredó od doma ob 7ih zjutraj in domu še le zvečer ob 5ih ali 6ih, lačni, trudni, po zimí v svoji borni in lahki obleki na pol zmerzli, in to otroci med 6. in 14. letom.

Štajarski poslanec Jerman je zagotovil, da na šesterih šolah izmed 2466 šolarjev jih ima le 240 gorko kosilo, — 2226 pogreša tega vžitka, tedaj 90 odstotkov!

Na Češkem (gotovo tudi drugod) je v imovitejših mestih število revnih šolskih otrok veliko. V Pragi je bilo l. 1877 med 883 revnimi šolskimi dečki 144 takih, katerim je manjkalo hrane, in 176 takih, ki niso imeli zadostnega oblačila. Zdravje teh otrok je bilo pri 53 dobro, srednje pri 53, slabo pa pri 330. Veliko število jih je bilo, ki so imeli preslabo kri in več jih je bolehalo vsled tega.

Poslanec Pfeifer je opomnil dalje, da po izreku našega prestolonaslednika Rudolfa je človek naj dražji kapital deržave in družbe; vendar pa da se to načelo ravno pri človeku prezira in se z njim divjaško postopa, ker pogreša 6 do 8 lét kot deček gorkega kosila in pozneje kot vojak ne dobiva svojemu telesnemu razvoju primérne hrane.

Skerbí se za izrejo krepkih domačih živali in zlahtnih živinskih plemén, ki se jim polaga obilne kerme, ako se hoče dobiti rabljive koristne živali; mladim drevesom se donaša dosti najboljše zemlje, da se jim pospešuje rast...

Govornik sklepa, da tudi vprašanje lakoto in mraz terpečih šolarčkov je vsakako vredno, da se ga poprimemo možje, postavljeni za skerb zdravja (higieniki), da prevdarjajo to zadevo in se potrudijo, da odjenja to terpinčenje... Nikakor naj ne smé naučna uprava namesto krepkih rodov izrejevati kandidatov za bolnišnice in hiralnice.

Vojni minister naj skerbí že prej, in ne še le pri 21. letu, da dobí močnih mladih ljudi itd. (Dobro, dobro! na desni.)

Pri teh pomislika vrednih besedah naj smemo pozornost zavrniti tudi na više šolce? Že lausko leto je omenila „Danica,“ kako marsikteri dijaki prezebajo po merzlih sobah, ker iskati si morajo naj cenejših stanovanj, ter lačni in slabo oblečeni morajo dolgo v noč čuti, pisati in študirati. Zelo drage in mnoge knjige, draga hrana, silo velika šolnina itd. toliko vzame, da tudi sicer precej terdni posestniki pri svoji obilni družini doma, pri velikih davkih itd. ne zmorejo s a m i zadostno podpirati svojih sinov, ki želé doseči višjo oliko, in da se torej mnogim ne godí bolje, kakor onim malim, ki so od 7ih zjutraj pa do 5ih ali do 6ih zvečer v šoli in na potu.

Iz Ljubljane. (Misijonska hiša v Kočevji.) Da Slovenci zvedó, pri čem je z večkrat imenovano misijonsko hišo v Kočevji, naj sledi tukaj naslednje pojasnilo dotičnega odbora:

„Zlata maša sv. Očeta Leona XIII je bila veselje celega sveta. Vsi narodi so se skušali pri praznovanju tega radostnega in preimunitnega dné. Molili so za sv.

Očeta, pošiljali Jim pomenljive darila ter napravljali dragocene spominke petdesetletnice mašniške Njih Svetosti. Tudi Kranjci smo pridno molili za sv. Očeta, veselo Jim pošiljali lepih daril; toda kacega stalnega spominka Jim nismo še napravili. Da se pa to zgodi, je pričel podpisani odbor zidati na Kočevskem misijonsko hišo za preč. oo. Lazariste, ker misli, da s tim poskerbi za izveličanje mnogih duš, da torej dela po namenu sv. Očeta in ob enem tudi pri potomcih ohrani spomin na ta slavnostni dan. Hiša, ki je po večem že dozidana in tudi že pod streho, je bila 22. novembra prepisana 1888 na misijonsko družbo sv. Vincencija Pavljanskega. Poleg hiše, za katero se bo potrebovala precejšna svota, pa je skerbeti tudi za ohranjenje duhovnov, ki bodo v njej stanovali.

Komur so znane razmere po Kočevskem, po sosednjih in bližnjih hervaških krajih, bode priterdil, da je naprava misijonske hiše ravno tam za vse prebivalce, duhovne in neduhovne, ne le koristna, ampak tudi potrebna. Zgodovina spričuje, da je misijonska hiša velika sreča in velik blagor za vsak kraj. Kdo bi kaj takega z veseljem ne pozdravljal in po svoji moči ne podpiral, zlasti ker so prebivalci po tistih krajih večidel silno revni, nam onod za tako napravo ni kaj zdatne pomoči pričakovati.

Odbor se toraj ponižno obrača do dobrotnikov sploh po deželi in pohlevno prosi, da bi blagovolili podpisanemu odboru iz ljubezni do Jezusa in do neumerjočih duš po svoji moči v ta namen s kakim milodarom pripomoči! Kdor reši dušo svojega bližnjega, reši svojo lastno dušo.*

Odbor za zidanje misijonske hiše v Kočevju.

V Ljubljani v božičnem mesecu 1888.]

Andr. Zamejic,
kanonik.

Jan. Smrekar,
katehet, tajnik.

Dr. Jan. Janežič,
profesor.

Slovesno vmeščenje novega župnika čast. gospoda Fr. Dolinar-ja pri sv. Katarini nad Ljubljano. Drugo adventno nedeljo je bil dan velicega veselja ondotnih duhovnanov. Katarinčanje so pa tudi lepo pokazali, kako so veseli, da imajo zopet skerbnege duhovnega pastirja med seboj. Glasno streljanje, ki se je razlegalo z gore sv. Katarine do temnega grada ljubljanskega, visoki ovenčani mlaji od duhovske hiše do cerkve, vihraječe zastave, vesela številna množica vernih, vse je pričalo, kako se raduje vsa duhovnija, ter svojemu novemu gospodu očetu veselo vošči preserčno „Dobro-došli!“ Med priterkavanjem in streljanjem se novi gospod župnik prikaže v mašniški obleki iz duh. hiše ter grejo v Božjo hišo, med spremstvom čast. g. soseda, župnik iz Preske, in enega duhovnih tovaršev iz Ljubljane. Po odpetem „Pridi sv. Duh“ in po primernem in mikovnem govoru so novi g. župnik imeli peto sv. mašo med azistenco. Vse je bilo veselo ta dan. K veselju je pripomoglo zelo tudi prav lepo vreme ter gorko solnce. Na visoki gori je bilo silno lepo in toplo, v nižavah pa je bila megla gosta, da se je vidilo, kakor morje, iz katerega se tu pa tam kaka gorica vzdiguje.

Po sveti maši so čast. gospod župnik svoje goste ljubeznjivo pogostovali. Popoldne po rožnem vencu in petih litanijah smo se prijazno poslovili z blagim gosp. župnikom, kterege Bog živi in zadovoljnega ohrani dobrim St. Katarincem!

Dunaj, 18. 12. 1888. (Podporno društvo za slovenske velikošolce na Dunaji, ustanovljeno v spomin štiridesetletnici vladarski Nj. Veličanstva cesarja Frančiška Josipa.) Ker sta čč. gg. Fr. Jančar, župnik nemškega

viteškega reda na Dunaji, zaradi preobilega posla, dr. Konst. Vidmar, kaplan na Dunaji, pa zaradi tega, ker je bil premeščen v Krems, odborništvu tega društva se odpovedala, izvoljena sta v odbor čast. gosp. Janez Strbak, redovnik čč. gg. oo. minoristov na Dunaji, in dr. V. K. Supan, c. kr. avskultant na Dunaji. V odboru so razun omenjenih dveh gg.: J. Navratil, predsednik, dr. M. Ploj, I. podpredsednik; dr. Fr. Simonič, II. podpredsednik; R. Pukl, blagajnik; J. Luzar, blagajnikov namestnik; Josip Ciperle, tajnik; J. Jerab, tajnikov namestnik, in dr. Peter Kresnik. — Po §. 7 pravil je red en ud vsak na Dunaji ali v Dunajski okolici stanujoč Slovenec, ako plača vsaj tri gold. na leto, po §. 8. je podpornik vsak, kdor plača vsaj 5 gold. na leto, po §. 8. plača vstanovnik enkrat za vselej vsaj 50, pravna oseba pa 100 gold. Naslov je blagajniku: G. R. Pukl, Wien, VII. Zieglergasse Nr. 65.

Iz Amerike. St. John's Industrial School, 16. nov. 1888. (Konec.) Nova maša pri sv. Štefanu, Brockway, Stearns Co. Minn. *) V oni preveliki žalosti, katero nam je povzročila nemila smert čast. g. Jerneja Rajgelj-a, nam je došla tudi tolažba. Na mesto umerlega rojaka stopil je naš dobro znani Simon Lampè. Z njegovim dovoljenjem smem sledeče naznaniti premili „Zgodnji Danici.“

Ta še gotovo mnogim dobro znani, po domače Janez Lampè iz Brezovice, zapustil je z manoj vred in z nekaterimi drugimi sošolci in rojaci premilo Kranjsko in se podal v daljno Ameriko, da bi tukaj več mogel storiti za čast Božjo. Veliko tvojih otrok, draga domovina, razkropljenih je po širocem svetu, ne da so ljubili tebe manj, temuč so bolj slušali **) klic Gospodov. V resnici imaš zopet vzroka dovelj se veseliti, ljuba Kranjska. Zopet se ti je vzgojil sin, slavna domovina, kateri ti bode v ponos, čast in veselje.

Temu našemu Janezu dali so ime „Simon,“ ko so ga leta 1884, 5. julija oblekli z redovno obleko sv. Benedikta. Naslednje leto 1885, 10. julija, naredil je navadne objube, in letos 27. oktobra se je pa slovesno zavezal za vse večne čase. Na sv. Simona in Juda dan, za vezilo, podelili so mu milostljivi škof Seidenbusch v St. Klavdiju subdijakonat, prihodnjo sredo, 31. okt., dijakonat, in Vseh Svetnikov dan posvečen je bil v mašnika. Kako nepopisljivo veselje in neprecenjena sreča! Ko se je pa drugi dan, 2. novembra, domú vernil, prevdarjal je v naglici, kje da bi opravil prvo sv. novo mašo; ali tega mu ni bilo treba dolgo premišljevati. Skerbni, postrežljivi in blagi gospod Ciril so kmalo našli pripraven kraj za to imenitno in veliko svečanost. Svetovali so mu, da naj gre k sv. Štefanu, kjer je večina naselbine kranjske. Tukaj stanuje okoli 60 kranjskih družin, večino teh pripeljali in privabili so blagi ranjki g. Frančišk Pirec v ta kraj. Postavili so si lepo cerkvico, katera je posvečena sv. Štefanu, in tu sem pridejo gospod Ciril vsako drugo nedeljo maševat, dokler ne dobé stalnega duhovna.

Tu sem so sporočili g. Ciril veselo novico, v veliko veselje in radost vseh tukaj bivajočih rojakov. Kakor sem omenil, posvečen je bil č. g. Simon 1. novembra, in čast. opat mu pa zavoljo važnih vzrokov niso mogli več časa kot tri dni podeliti za to pripravo. Zatoraj smo se že v nedeljo, 4. nov., odpeljali proti Štefanu, tukaj je bilo že vse pripravljeno v najlepšem redu, vse okusno, olepšano prav po kranjski šegi in navadi.

*) Če prav je bila v predzadnjem listu ta slovesnost popisano, vendar tega bolj obširnega, prelepega dopisa ne moremo na stran djeti. Vr.

**) Simon pomeni slušajoč, poslušajoč.

Drugi dan, ponedeljek namreč, bil je odločen za sv. novo mašo. Nimam tukaj ne prostora in ne časa dovelj, da bi vam natanko mogel popisati vse to veselje in svečanost; le toliko rečem, da nikjer nebi moglo biti boljše in lepše. Pri njegovem prihodu donelo je milo zvonjenje in naznanjalo veliko veselje ondotnim rojakom, možnarji so pa germeli, da se je prav zemlja tresla. Veliko ljudstva se je bilo že tukaj zbralo iz bližnje okolice, ki so težko pričakovali novomašnikovega prihoda. Mladičji postavili so lepe mlaje in primeren slavalok, deklice so prav okusno ozaljšale in okinčale cerkev od znotraj, in oltarje, žene so imele prav veliko opraviti pripravljaje veliko pojedino, ki je bila odločena za prihodnji dan; možje pa, to so ti kranjski gospodarji, gledali so zadovoljno in z radostjo na vse to, kar se je godilo. Vse to viditi, zdelo se mi je kakor da bi bil doma, vsak pozdravljal nas je v domačem maternem jeziku in vse šege in navade so si nepopačene ohranili; zatoraj je bilo vse strogo Gorenjsko. Kdo bi se ne veselil take družnje?

Le nekaj je skoraj kalilo naše veliko veselje, — to je bila nenavzočnost slovenskih duhovnov. V naglici povabil je gospod novomašnik bližnje in daljne; vsi brez izjeme bi bili radi prišli in se vdeleževali te svečanosti, pa ni jim bilo mogoče, kjer v nedeljo je moral biti vsak izmed njih doma in v ponedeljek zjutraj bi bilo nemogoče o pravem času dospeti.

Zadovolila nas je vse njih dobra volja in preserčna želja priti, kakor so to izrekli pismeno čč. gg.: Bernard Ločnikar, Severin Gros, Jožef F. Buh, Jakob Trobec in dr. Navzoči so bili Rev. F. Krizostom Schreiner, podpredsednik našega vseučilišča, g. Ciril Zupan, spoštovani Korbinijan Hermanutz, brat g. Alojzija misijonarja v White Earthu (Beli zemlji), in jaz delal sem konec tej družnji.

V ponedeljek ob 9ih zjutraj zbralo se je obilno ljudi, ker prišlo jih je veliko še od drugih bližnjih krajev, ter, če prav je bil delavnik, bila je cerkev prenapolnjena pobožnega vernega ljudstva. Ob desetih po slovesni procesiji, katera je prišla naproti verlemu novomašniku in ga spremila do oltarja, kateri bode njegov delež vse žive dni. Po poklicu sv. Duha stopil je pred oltar novo posvečeni, darovat prvič nekervavo daritev Najvišjemu po redu Melkisedekovem. Po evangeliju pridigali so g. Krizostom v nemškem jeziku, potem pa g. Ciril v slovenskem. To je bila prva slovenska pridiga, katero sem slišal, odkar sem tukaj v Ameriki. Ni čuda, da mi je ta pridiga tako silno dopadla — ganiti bi morala serce še tako terdo — dosegla je tudi svoj namen, dve tretjini poslušavcev otiralo je solze veselja in ginjenja (drugi bili so Nemci). Po dokončani sv. maši čakala je velika pojedina vse došle. Kdo bi zamogel popisati vse častitanje in odkritoserčna voščila, s katerimi so gospoda po dokončani službi Božji od vseh strani obdajali!

Popoldan so bile pete litanije z blagoslovom. Večina ljudi je ostala skupaj do večera. Drugi dan, 6. nov., opravil je verli novomašnik slovesno černo sv. mašo za umerlega očeta, sestro in sorodnike. Popoldan zapustili smo ta kraj veselja in radosti in se dvignili proti domu, ker le malo časa je ostalo novo posvečenemu; imel je namreč že v dveh dnevih odriniti med Indijance k Red-leku (Rudečemu jezeru), pa slednje se je zapoznilo do 11. novembra.

Kakor je znano, bil je č. g. Simon 3 leta za učitelja in prefekta v našem indijanskem vstavu, in tu se je bil privadil indijanskega jezika tako dobro, da mu ne bo nobena težava precej pridigati v tem jeziku, berž ko dospè do omenjenega Red-leka. To jezero je

že skoraj na meji Minnesote proti Manitobi, ki spada v angleško oblast v severni Ameriki. Tukaj so gospod misijonar Pirc prvi prižgali luč sv. vere, pred 30 leti. Ko so se pa č. g. Pirc zaradi visoke starosti vernili v drago domovino, obiskovali so ta kraj po dvakrat na leto g. Ignacij Tomazin, ali pa gosp. Alojzij iz White Eartha.

Druzega ne morem misliti, kakor da je bila zdaj uslišana molitev blazega g. Pirca, ki si v življenju in še v silni starosti niso privoščili ne mira in ne pokoja, da bi bili spreobrnili toliko svojih dragih Očipvanov, kolikor le bi bilo mogoče, z jedno besedo, neizrečeno so želeli in koperneli, da bi bil celi narod zedinjen s čedo Kristusovo. Kako so se blagi gospod trudili, koliko križev in težav voljno prenašali, da, vse so žertvovali, da bi bili le ta svoj namen dosegli. Toliko zasluženi in goreči misijonar gotovo niso pozabili pred stolom Božje milosti svojih toliko ljubljenih Očipvanov, ki so ostali še v temi in v smertni senci. Če se svetniki Božji katere reči spominjajo od tega svetá, kako bi bili ranjki misijonar opustili prositi za one, ki so z brezštevilnimi biseri okinčali njihov venec večnega življenja.

Take in enake misli obdajale so me neprenehoma danes (11. nov.), ko so se g. Simon poslovili in me popolnoma samega pustili doma; oni so se pa odpejlali s čast. g. Tomažem Borgerding-om, tudi duhoven našega reda, proti Red-leku; ker ta dva bodeta oskerbljevala v prihodnje ta kraj in okolico.

Tukaj moram priznati, da se še v svojem življenju nikdar nisem tako težko poslovil, in to povzročili so premnogi vzroki, izmed teh naštejem le nekatere: „Ta novi misijonar bil je moj sošolec od prve latinske šole, pozuam ga toraj skozi devet dolgih let, pripeljala naji je ravno tista osoda in namen sem v daljno Ameriko. Zapustila sva ob jednom drago domovino, preljubo Kranjsko in vse, kar more komu biti ljubo in drago na tem svetu. Skupaj sva prenašala vse križe in težave skozi pet dolgih let v tej tuji deželi, in skupaj prebila vesele in žalostne dneve do sedanje ure. Ako bode Božja volja, prenašala bodeva tudi v prihodnje trud in vročino dneva v vinogradu Gospodovem. Uzeli so mi toraj za časno prijatelja, rojaka in brata v Kristusu, odkazali so mu silno težavno pot naših slavnih in premnogozaslužnih rojakov, prečasnitega škofa Baraga in vesoljno znanega g. Frančiška Pirca, pot namreč polno težav in zatajevanja samega sebe, po kateri bodeš iskal še zgubljenih ovc Čipevskega naroda.

Z nepopisljivo pridnostjo in trudom naučil si se njih jezika in se tako pripravil in oborožil za to truda polno delovanje. Vsemilostljivi Gospod naj Ti dodeli vse potrebne milosti k temu, tako imenitnemu, objednem pa tako težavnemu poslu! To je moja in brez dvombe vsih Tvojih rojakov, znancev in prijateljev serčna želja. Bog naj Te nam ohrani zdravega in veselega mnogo, mnogo lét!

P. S. Priserčno sem naročal g. Simonu pri odhodu, da bi mi nekoliko popisali potovanje do Red-leka in tudi ta kraj, ondotne prebivalce, bližnjo okolico, vspeh in sploh vse, kar bi bilo znamenito na omenjenem kraju. To Rudeče jezero je za nas zelo znamenito, to misijonsko postajo so ustanovili g. Pirc, tukaj je tudi zmerznil njih vneta in goreč pomočnik Lavrencij Lavtižar.

Knjižica, katero je izdala družba sv. Mohora v Celovcu, Franc Pirc itd. itd. lansko leto, mi je najdražja izmed vsih, mnogokrat sem jo že prebral od konca do kraja, pa se je ne morem dovelj načitati, — ta velikokrat omenja Red Lake (Rudeče jezero) brez zemlje-

pisnega popisa in družih znamenitosti; zatoraj sem tudi to pridno priporočil gosp. Simonu, posebno pa, da naj pozvé o čč. gg. Pircu in Lavtižarju vse, kar nam še ni znano o njih, ker Indijanci dolgo ohranijo reči natanko in nepokvarjeno v svojem ustnem izročilu, kar potem želim po svoji moči in zmožnosti naznaniti premili „Zgodnji Danici“ in po tej dragim rojakom, ako bi vstregel preč. g. vredniku in čitateljem?*) V prihodnje še kaj. Z Bogom.

Roman — r.

Iz Bulgarije. († Milgsp. Rafael D. Popov v Adrianopolu.) (Konec.) Kakor je bila stanovitnost prva lastnija umerlega škofa Rafaela, tako je bila pohlevnost druga. Ta pohlevnost izvirala je iz prečudno velike poterpežljivosti. Eden naših duhovnih dostojnikov, ki je bil od začetka svete unije dozda vsega priča, je o tej lastni sam rekel: „Poterpežljivost našega škofa je res brez konca!“ Iz tega se dá tudi pojasniti ljubeznjivost, s kakoršno je govoril in delal. Tudi v naj težavnejših okoliščinah, kjer mu je njegova pastirska dolžnost grayati velevala, je védel tako podučevati in take besede rabiti, kakoršne so mu morale nasprotna serca pridobiti.

Tretja prav lepa lastnost njegovega značaja je bila dobrotljivost; ko je to spolnoval, je gledal na opomin sv. pisma, da naj ne vé levica, kar storí desnica. Dasiravno je njegovo premoženje bilo zelo tesno, je vendar brez dostnega ozira na svoje lastne potrebe dal, kar je ravno našel v svoji mavšici, bodi si srebro ali celo zlato.

In ako ga je kdo posvaril, da ta radodarnost, ki je ni mogel vselej skriti, bode poslednjič morebiti njega samega pripravila v velike zadrege in potrebe, je odgovoril: „Sej dozda mi nismo šli še lačni spat!“ In prav tako je bil znaten srebrenjak, ki ga je malo minutov pred svojo smertjo dal lekemu ubožnemu Bulgaru; bila je njegova zadnja podeljena miloščinja.

Te lepe lastnije umerlega škofa Rafaela nam razodevajo njegov blagi značaj, da ne govorimo še o njegovi domoljubnosti in posebno o njegovi gorečnosti, ki se je ravno poslednji čas kazala za duhovni blagor njegove čede. Obiskal je vse kraje Tracije in Macedonije, koder se nahaja sveta unija; opominjal je vernike k stanovitnosti in duhovne k gorečnosti, posebno v podučevanju mladine. In v tej cerkvi, Vi ste tega sami priče, moral sem redno po njegovi naredbi vse nedelje oznanovati besedo Božjo; o praznikih pa je to sam opravljal.

Vzemite si pa zato tudi k sercu njegove besede, in zlasti poslednje, v pridigi 10 dni pred smertjo. Poročal je o nekem pisanji, ki mu je nedavno prišlo od sv. Očeta papeža. Rekel je: „Resnična pravoslavnost nahaja se le samo v sv. katoliški Cerkvi in kogar ni volja sv. Očeta papeža v Rimu spoznati namestnika Jezusa Kristusa na zemlji, on tudi Kristusa Gospoda samega ne spoznava.“

To je bilo njegovo poslednje in katoliškega škofa vredno veroizpovedanje. In potem ko je še pri ravno tisti priliki skazal djanje ponižnosti in sprave, ker je Boga in svoje sbrate očitno prosil odpuščenja za vse pogreške, ki jih je ko človek storil, in tudi zaterdil, da sam vsim odpusti, podelil je slovesno papežev blagoslov in — ne vedoč, tudi sam svoj poslednji pastirski blagoslov!

Ker tedaj je škof Rafael od svojega spreobrnjenja k katoliški Cerkvi ostal zvest v veri, imamo upanje,

*) Gotovo da, kakor ste tudi s tem zelo zanimivim dopisom. Toraj prosimo, pa oba čč. gg. iskreno pozdravljamo. Vr.

da je pri Bogu našel usmiljenega Sodnika, in kakor je on djansko ljubezen skazoval do bližnjega, mu hočemo tudi mi nasprotno ljubezen skazovati, ter v molitvi in pri najsvetejši daritvi stanovitno se ga spominjati.

V spomin Papeževe zlate maše in Cesarjeve 40letnice!

Tudi „Zgodnja Danica“ ima zaznamnjati nektera lepa djanja, da se imenovana spomina bolj živo ohranita, in sicer:

I. „Povodom Cesarjeve 40letnice in Papeževga jubilejnega leta“ je došlo naslednje:

„Priloženih je 2400 gld. a. v.

Odločil sem:

a) za „Marijanišče“	100 gld.
b) za sirotišnico v Kočevji	100 „
c) za cerkev Jezusov. presv. Serca v Lj.	100 „
d) za misijonsko hišo v Kočevji	100 „
e) za zidanje nove cerkve v Kočevji	1000 „
f) za zidanje božjepotne cerkve Marije Pomočnice na Brezjah	1000 „

Zidanje se začne spomladi, denar toraj lahko vložiš v hranilnico in kar bo odstotkov do aprila, naj bi bilo za dijaško mizo.*)

Ko bodeš poslal ali oddajal denar, pristavi, da naj se opusti vsaka zahvala — očitna ali zasebna...**)

Smlednik, mesca decembra 1888. Janez Novak, župnik.

II. Iz Žirov nad Škofjo Loko nam čast. farni vrad naznanja to-le:

„Povodom štiridesetletnice vladanja Njegovega apostolskega Veličanstva cesarja Franca Jožefa I je sklenilo predstojništvo farne cerkve sv. Martina v Žiréh v zvezi z naj veljavnejšimi možmi tukajšnje fare in občine pospešno na to delati, da se zidanje nove farne cerkve v Žiréh v kratkem more pričiti.

Privoljenje že imamo od prečastitega knezoškofjskega Ordinarijata in od vis. ces. kr. Vlade.“

Josip Vidmar, župnik.

Fr. Primožič, } ključarja.

Fr. Lenger, }

„Klic“ v ta namen prinese „Danica“ v prvem listu za novo leto.

Božično veselje.

Bom jaslice zgradil prijazne, lepé,
Tam lučice mične prižigal svitlé;

Bom Jezuska Dete priserčno objél,
Goreče poljubil, in v jaslice del.

Marijo in Jožefa zraven bom djal,
Pastirčike blage krog štalice zbral.

Ga volek, osliček ogreval ne bo,
Bo serčice moje — Ga grelo gorkó.

V višave še zvezdico bodem pripél,
In z angeljčki slavo bom Jezusku pél.

Kar ata in mama so dali mi v dar,
Bom vbožcem podaril pri jaslicah kar.

*) Zgodilo se je, razun stotaka „za sirotišnico“, ki sem ga kaj oddal za določeni namen. Vr.

**) Ker se blagodušni gospod in prijatelj zahvali odpoveduje, mu pa Bog podeli toliko bolj vesele praznike in prav srečno novo leto! Vr.

In z njimi bom molil, to Dete slavil,
Prepeval, priserčno se bom veselil.

Kaj ne, ljubi Jezček, da imaš to rad?
Glej boljšega nimam, sem deček še mlad.

Povzdigni ročico, Te prosim lepó,
In me blagoslovi za sveto nebó!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Nemško. Naših sovražnikov je kakor po leti komarjev, brenceljnov in strupenih muh po vsih deželah — silne kerdela. Vsi deržé skupaj in se zagaujajo v katoliško vero in čednost o vsaki priliki. Pseudoliberalcem n. pr. je vsak prijatelj, bodi si kdor koli, da se le zaganja v katol. vero in njene pomočke k čednosti.

Na Virtemberskem, kakor piše „Kathol. Sonntagsblatt,“ se šopiri neki „Evangelischer Bund,“ čegar namen je „borba proti Rimu“ (to je, zoper katoliško Cerkev). Ta družba razširja v tem pomenu cele kupe spisov, listov, knjižur in podobne robe, ima shod za shodom, govore na govore — in skoro povsod dela skor edino le zoper katoličane, ki jih zmérja z ultramontani, römlingi itd. Zraven tega lažejo, kako da so katoličani nevarni nemški deržavi in virtemberski deželi. Tako počenjanje je toliko bolj nevarno tam gori, kjer je večina prebivalstva luteranska. Evangelistične someščane proti katoličanom hujskajo in jih v sum spravljajo. Gotovi gospodje tega „bunda,“ pravi omenjeni časnik. bi radi katoličanom usta zamašili in naredili, da bi se vertili in sukali po njih piščalki. — Mi se temu odveč ne čudimo, ker tudi gotovi „bundovci,“ ki so v katol. kerstnih bukvah, proti lastni svoji materi Cerkvi ne delajo bolje, kakor tujeverci proti nam.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

(Vesoljninamenizamesecprosinec (januarij))

a) Glavni namen:

Da bi se Božje pravice Bogu vernile.

b) Posebni nameni:

1. *Novo leto.* Obrez. Gospodovo. Ta in vsaki dan v mescu vse naznanjene, a ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Jezusova družba.

2. *S. Makarij.* Mnogi cerkveni dobrotniki. Več duhovnih družb in njih predstojniki. Več župnij.

3. *S. Genovefa.* Francoska. Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Da bi se na mogih krajih vstanovila Serca Jezusovega po- božnost.

4. *S. Tit.* Da bi se obvarovala nedolžnost pred zapeljevanjem. Več podjetij v čast božjega Serca Jezusovega, posebno za nakup zemljišča za cerkev Serca Jezusovega.

5. *S. Telesfor.* Da bi se iztrebilo prostozidarstvo. Več dušnih pastirjev. Nekaj „omikancev“ in zapeljanih.

6. *Ss. 3 Kralji.* Razširjanje kat. vere. Prav veliko duhovnov. Zadeva, nad katero se je skoraj obupalo.

7. *S. Valentin.* Pasav-ska škofija. Da bi se odstranila dušam nevarna predpusna razveseljevanja. Več popotnikov.

8. *S. Erhard.* Da bi se obnovilo katoliško življenje na poprej katoliških visokih šolah. Več hudo skušanih. Več deških in duhovskih semenšč.

9. *Ss. Julijan in tovarši.* Da bi vsakdo odločno skazoval svoje versko prepričanje. Več vradnikov. Brezvestni starši in predstojniki.

10. *S. Viljem Akvitanski.* Odstranjenje pohujšanj. Več kaznilnic. Važne preskušnje. Neka jako huda družinska zadeva.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Soproga priporočuje svojega brezvernega in divjega moža za spreobrnjenje. — Dve bolni osebi za zdravje in pomoč. — Mladeneč, da bi mogel v bližnjem semestru šolo zveršiti. — Nekaj nehvaležnih in zanikarnih dijakov za poboljšanje. — Mati priporočuje svojega sina na tujem, da bi ga Bog vodil po tacihih potih, da bi našel milost Božjo.

Zahvale.

Škoda več tisuč po ognji mi je žugala, ktera pa se je odvernila na preserčni zdihljej k Jezusu in Mariji. Torej bodi vekomaj češčeno presv. ime Jezus in Marija!

J. L.

Prav serčna zahvala Bogu in Materi Božji. pa čč. oo. duhovnom, ki so imeli sv. misijon pri sv. Jakobu za milost, da je sin, ki že več let ni bil pri spovedi, o misijonu prejel ss. zakramente, in priporočam se še dalje za napredovanje v kerščanskem življenji.

R. K.

Iz tedenske torbice.

Mlade barabe v černe bukve! Namerilo se je, ne ravno malokrat, da me je majhen dečko ali pa tudi veči paglavec prosil kacihih soldov za zvezek, za kruh ali kaj enacega. Ko nisem imel drobiža, dal sem n. pr. desetico, ali tudi le patakon in mu zaterdil, da naj precej gre potrebno reč kupiti, ostanek pa nazaj prinese; in kaj sem doživel?... Mislim, da večkrat sem bil goljufan, kakor pa ne, ter zdaj ne zaupam lahko več komu kaj. Skoro bi djal, da večinoma so taki prosjaki tatovi in goljufi. Ako mu dam par soldov za kruh, za zvezek itd., mora pustiti klobuk zastavljen, da prinese pokazat, kar je kupil, in ostanek nazaj. — Iz tega se vidi, česa je pričakovati v prihodnje od tacega mladega sleparja. Kako mu bo kaj zaupal mojster, gospodar itd., ko pride taki klop v roko-delstvo?

Tudi sem se prepričal pri tacihi, da veči del znajo prav slabo kerščanski nauk, ali pa skoro nič ne. „Žabjek,“ „Grad“ take čaka, in poslednjič...?

Listek za raznoterosti.

Božična slovesnost v dekliški sirotišnici je 28. grudna ob 5ih zvečer. Mili dobrotniki sirot so vljudno povabljeni.

† V Gorjah je pred Svetim dnevom, 24. t. m. ob 3/1, previden s ss. zakramenti, umerl preč. ondotni župnik zlatomašnik, duh. svétnik g. Karol Tedeschi, daleč znan poštenjak, goreč dušni pastir, velik dobrotnik

ubožnih, šolske mladine itd. Rojen je bil v Šmartinu pri Kranju 5. avg. 1807, posvečen 10. okt. 1830. Slovesen pokop je bil v četrtek, 27. t. m.; pokopaval ga je preč. g. kan. in poslanec Karol Klun, nekda njegov kaplan. Med tolikimi drugimi lepimi deli je več lét novoletni svoj „ofer“ pošiljal „Danici“ kakor dar za sv. Očeta papeža. — Bog mu daj večni mir!

Gorica. Prevzv. gospod knez nadškof dr. Alojzij Zorn so postali pristolnik Njih Svetosti in rimski grf.

Poterdilo. Da sem resnično prejel 271 gld. 50 kr. (zbirk „Zg. Danice“) za misijone v Indiji in Afriki in za razširjanje sv. vere, in sicer po nakaznici od 18. dec. 1888, poterjujem z naj iskrenejši hvaležnostjo... hvaležno vdani

P. Gregorij Reitlecher,
O. S. B.

Št. Peter v Solnogradu 19. dec. 1888.

„Protestanška maša.“ „Sl. Narod“ pod naslovom „Smert pri maši“ piše, da v protestanški cerkvi je neko žensko kap (mertvud) zadel, Kdo nekje je uboge ločene brate tako nenadoma spreobrnil? Sej

vsak — razun kje „Sl. Naroda“ — vé, da protestantje so mašo zaverгли. Ravno ta v veri tako iznajdeni list pravi, da njegov „Dr. Ahasverus“ nekaj smatra o „lurških čudežih.“

Sv. Detinstvo ima v petek ob 8ih v nunski cerkvi sv. mašo, in popoldan ob 4ih ogovor in litanije.

Gradec Pet novih zvonov iz slavnoznane livarne Alb. Samasa v Ljubljani je dobila predmestna duhovnija sv. Leonarda. Z venci in trakovi ovenčani so bili 13. t. m. pripeljani s kolodvora in med streljanjem iz topičev k cerkvi spremljani.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik Ign. Podobnik 2 gld. — Č. g. Fid. Okorn. dub. v pok., 5 gld. — Čast. g. župnik Anton Klemen 5 gld.

Za sv. Očeta: Po preč. g. dek. J. Oblaku: Kamniška duhovnija 45 gld. 60 kr.; Šmartinska 4 gld. 60 kr.; Tunjska 4 gld.; J. O. 4 gld. 40 kr. — Iz Šmartina po č. g. župniku Ant. Klemenu 25 gld.

(Drugi dar. prih.)

VABILO

k naročbi na cerkveno-politiški tednik

„ZGODNJA DANICA“

za leto 1889.

„Zgodnja Danica,“ z Božjo pomočjo in po blagi darežljivosti Slovencev prične svoj dva in štirideseti letnik. Ta številka je znamenje že postavne in čverste dobe zemeljskega bitja; zato se nadja, da postavni in značajni Slovenci jo bodo tudi nadalje blagodušno podpirali s svojo krepko desnico — s pisanjem in nekoliko obilnišim naročevanjem. Zato prosimo, da bi jo častiti gospodje duhovni pastirji vernikom vneto priporočili in svetovali, naj bi se jih po več skupaj zbralo, katerih vsak bi dal malo grošev, — pa imajo „Danico“ za pol leta, ali še bolje — za celo leto. Takó posebno tudi delavci in delavke po tovarnah — naj bi si jo po 10 in 10 oseb skupaj naročilo, ter jo zverstoma prebirali. Poskusite, in pospešilo se Vam bode. „Danica“ Vam utegne veliko pomagati k dušni svetlobi in lepoti ter k Vašemu in družih zveličanju, „Danici“ pa, da bode ložej izhajala in prihajala bolj mična in koristna. Založništvo je naročilo nove, nekoliko večje čerke, in nadalje bode izhajala z nekoliko razmaknjenim tisom za slabejše oči, zato pa tudi po malo znižani ceni. Ako bi se naročniki znatno pomnožili, bi se mogle narediti še vgodniše pogoje in včasih dati kaka priloga.

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 20 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 20 „

Ljubljani prejemana za celo leto 3 gld. 60 kr.

„ „ „ „ pol leta 1 „ 80 „

„ „ „ „ 1/4 leta — „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštних nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.